

כל חייה חיתה עמירה

(משמאל, עם בחה)

בעוני ובמחסור. היא

סיימה אותם בחדר של

מותרות: על המיטה

של מלון אל גנטי

עמירה ג'בריס היתה דור שני למצוקה משפילה, אלימה. בעקב שנות כפייתיות, כמי שאינה יכולה אחרת ואינה רואה דבר, היא חיקתה את אורח-חיה של אמה.

אולם במקום שבו הצליחה האם, עמירה נכשלה. שולמית חפץ, אמה של עמירה ג'בריס, חיה בגבורה את המצוקה והאלימות, גידלה שיבעה

גריס לא שילם. עמירה תבעה אותו לדין והוא נכלא למשך חודש וחצי, עד שהגיע עימה להסכם של פשרה. שם, בכלא, פגש את מוחמד עליאן, אביה של עמירה.

„בהתחלה מוחמד, ששינה את שמו ליעקב, דאג לפרנס אותי ולא החסיר ממני כלום,“ אומרת שולמית. „פית-אום, אחרי מילחמת ששת-הימים, הוא התחיל להיעדר מהבית. אמר שמצא אשה אחרת ושהוא רוצה להתחתן איתה. ושוב חזר הביתה, ושוב נעלם, ואני לבד בבית. עם שיבעה ילדים, ואין לי כוח לפרנס אותם.“

„תבעתי אותו למוזנות. הוא נכנס לכלא והתחנן שאבטל את התביעה. ביטלתי, והוא שוב נעלם לי, ושוב חזר, ונשבע שמעכשיו יפרנס אותי בכבוד אמרתי לעצמי: ניתן לו עוד הזדמנות. הוא הרי אבא של הילדים שלי. ככה, בין ביטול לתביעה, עברו תשע שנים.“

„לפני חצי שנה נמאס לי. אני עייפה, עובדת במשקי-בית והכסף לא מספיק לכלום. תבעתי אותו שוב. עכשיו הוא יושב במעשיהו. הוא לא

מותות בין 3 דתות

יצא משם עד שלא יתן לי שישה מיליון שקלים שהוא חייב לי.“

בתריסים מוגפים

כאן מסתיים הדמיון בין האם לבת. שולמית חפץ עובדת כמנקה בכתיהן של גבירות רחביה ובית-אל. חיה, שהתחילו עם מוחמד, גם יסתיימו עימו.

עמירה, צעירה מלאת-מרץ, החלי-טה לשקם את חיה. מייד אחרי הפרידה מגריס התחילה לעבוד כחור-רנית במלון רמדה-רנסנס בירושלים. היא תיכננה לחסוך כסף, כדי שתוכל להשלים את תעודת-הגרות וללמוד

שתנצר, הוא היכה אותה, לא איפשר לה ללמוד, הכריח אותה לחתום על שטרות-ערכות ככל דירה שכורה. במשך שלוש שנות נישואיהם הם התגלגלו בין-שש דירות שכורות, ובכל פעם צברו חובות, שנוקפו לחובתה של עמירה, כמי שחתומה על השטרות. בסוף נמאס לה. היא לקחה את הילדים וחזרה לאמא שלה.“

גריס קיבל את הפרידה ברוח טובה. גם הוא חזר לבית הוריו, והתחיל לחיות „חיים של רווק צעיר. הכרתי בחורות אחרות, וכשרציתי לראות את הילדים, הלכתי לבקר אותם.“ הוא אומר. אלא שגריס אינו רווק, דמיימוזר נות שהוא נתבע לשלם כעבור ארבע בתי השלוש וגריס בן השנתיים היו תיוד כורת מתמדת לכך.

דבר דומה קרה לשולמית חפץ. „אחרי שילדתי את אילן רציתי להת-אסלם, אבל נאמר לי שעוד לא הגעתי לגיל שבו אפשר להחליף דת, וכשכבר הייתי בגיל המתאים, החלטתי להישאר יהודיה. כך נולדתי וכך אמות, אמרתי לעצמי.“

פגישה בכלא

חיי הנישואין של עמירה היו קצרים ואומללים. אחרי שלוש שנות-נישואין ושני ילדים, בת ובן, היא עזבה את גריס. „לא הסתדרנו,“ אומר גריס בחוסר-נוחות. משה עליה. „אחרי החתונה ניסה גריס לשבור אותה פיזית ומפשית, כדי

ולקח אותי להוריו בבית-צפפה. הוריי החרימו אותי. גם הוריו התנגדו לקשר בינינו, אבל בסוף הסתדרו העניינים איכשהו והמשכנו לגור בבית-צפפה ביחד. אם כי מעולם לא התחתנו.“ עמירה, ילדה מרובת-דתות, רשומה כתעודת זהות כיהודיה. היא וגריס התחתנו בכנסייה. גריס רצה שהיא תתנצר. מישפחה ררשה שגריס ית-גייר. „זה היה אחד מתנאי החתונה,“ אומר משה עליה, דודה היהודי של עמירה.

גריס מצידו ראה בעמירה נוצריה לכל דבר. „התחתנו בכנסייה, הגננו את חגי הנוצרים. רק בתעודת-זהות היא רשומה כיהודיה. מפני שביום החתונה היא היתה צעירה מדי ולא יכלה להמיר את דתה כאופן חוקי.“

ילדים. ולפני שבוע ימים חגגה את יום-הולדתה ה-38.

בתה, עמירה, לא הספיקה לחגוג את יום-הולדתה ה-20. בשבוע שעבר, בדיוק חודש ימים לפני יום-הולדתה, היא נמצאה תנוקה בחדר מס' 814 במלון דיפלומט בתל-אביב.

מה שילדה צריכה

עמירה נולדה לפני עשרים שנה, פחות שלושה שבועות, בת שניה לשולמית חפץ, יהודיה מירושלים, ולמוחמד עליאן, ערבי מוסלמי מבית-צפפה.

שנות ילדותה עברו עליה בבית-צפפה, בתוך בליל של לשונות, אחים ואחיות, עוני ואלימות. אהריכך עברה המישפחה לשכונת עיר-גנים בירושל-לים, ומשם לנווה-יעקב. עמירה למדה בפנימיית נווה-הדסה בנתניה, ובבית-הספר החקלאי בעין-זכרם בירושלים.

כשהיתה בת 14 הכירה את גריס ג'בריס, ערבי נוצרי, תושב שכונת נווה-יעקב. גריס (24) עדיין גר שם. בחור צעיר ומבולבל, שלא הצליח להחליט אם הוא יהודי בנישמתו או ערבי.

„אחרי שנה וחצי של חכרות, החלטנו להתחתן. אבא שלי אמר לי: גריס, אתה נוצרית מנוגרת, תעשה מה שאתה רוצה. במישפחה שלה עשו קצת בעיות, הם לא מיהרו להסכים.“ במורד הרחוב, לא רחוק מביתו של גריס, גרה שולמית חפץ עם ששת ילדיה הנוצרים. ימי האכל על מותה של עמירה עדיין לא תמו. ביום השישי הובאה לקבורה בבית-הקברות היהודי של ירושלים. הבית מלא כאבלים ובמנחמים. יהודים וערבים.

„הייתי בת 13 כשהכרתי את מו-חמד,“ מספרת שולמית חפץ. „גדלתי במישפחה עניה, עם אב שיכור, 12 אחים ואחיות. אף פעם לא היה לנו מספיק אוכל. אני נאלצתי להפסיק ללמוד ולצאת לעבוד, כדי לעזור קצת בבית. ואז הכרתי את מוחמד, שהיה בן 18. הוא חיור אחריי בהתלהבות, קנה לי כל מה שילדה צריכה: עוגיות, בגדים, מתנות קטנות.“

„אחרי שנה של היכרות הריתי. הוריי כעסו. רצו שאעשה הפלה. לא הסכמתי, וכך ילדתי את אילן, בני הבכור. כשיצאתי מבית-החולים עברתי לגור במינור בממילא. לא היה לי לאו ללכת.“

„שנה אהריכך בא מוחמד למינור

„שיבעה“ על הארץ: האם שולמית ושלושה אחים של הנרצחת, תוכניות להשלים תעודת-גרות. להתגרש. להגר לאמריקה

